

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 56/08-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. P. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 T 3/2006 z 27. apríla 2007 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 120/2007 z 21. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2007 doručená sťažnosť D. P., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. F., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 3/2006 z 27. apríla 2007 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 120/2007 z 21. júna 2007.

Sťažovateľ uviedol, že 31. januára 2006 podala Krajská prokuratúra v B. okresnému súdu obžalobu č. k. Kv 107/04-367.

Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 T 3/2006.

Sťažovateľ ďalej uviedol: *„dňa 27. 4. 2007 rozhodol Okresný súd v Banskej Bystrici rozsudkom 5 T 3/2006, na základe ktorého ma v zmysle obžaloby uznal za vinného zo spáchania trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. účinného do 31. 8. 2003 a bol mi uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a bol som zaradený do III. NVS.“*

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ priamo do zápisnice odvolanie. Rozsudok bol jeho obhajcovi doručený 11. mája 2007.

Krajský súd 21. júna 2007 odvolanie ako nedôvodné zamietol. Sťažovateľ uviedol, že uznesenie krajského súdu o zamietnutí odvolania do dňa písania sťažnosti nemal k dispozícii.

Dňa 23. apríla 2007 rozhodoval okresný súd v inom konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Išlo o konanie sp. zn. 1 T 17/2007 a jeho žiadosť o prepustenie z väzby bola zamietnutá. Súd rozhodoval aj o žiadostiach spoluobvinených Š. a H. V konaní sp. zn. 1 T 17/2007 rozhodoval totožný sudca ako v konaní sp. zn. 5 T 3/2006.

Sťažovateľ poukázal na to, že v odôvodnení zamietnutia jeho žiadosti o prepustenie z väzby v konaní okresného súdu sp. zn. 1 T 17/2007 na str. 2 ods. 3 je uvedené „... *treba však vidieť aj skutočnosť, že tunajšiemu súdu bola podaná krajským prokurátorom ďalšia obžaloba ohľadne D. P. a ďalších obv. pre trestný čin hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1,*

ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. účinného do 31. 8. 2003, pričom za túto trestnú činnosť bol už aj uznaný vinným a odsúdený rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 4. 2007 sp. zn. 5 T 3/2006, kedy mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do III. NVS. Tento rozsudok nieje doposiaľ právoplatný“.

Prvostupňové konanie okresného súdu sp. zn. 5 T 3/2006 trvalo do 27. apríla 2007.

V tento deň ho prvostupňový súd odsúdil a uložil mu taký istý trest, ako to uviedol 23. apríla 2007 v odôvodnení rozhodnutia, ktorým jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol.

Konania okresného súdu sp. zn. 5 T 3/2006 a sp. zn. 1 T 17/2007 spolu nesúvisia. Nejde o meritórne a väzobné konanie v tej istej veci, sú prepojené len tým istým konajúcim sudcom a osobou sťažovateľa.

Tieto skutočnosti v rámci riadneho opravného prostriedku vytýkal sťažovateľ konajúcemu súdu osobne, písomne, ako aj prostredníctvom obhajcu v písomne podaných dôvodoch odvolania. Krajský súd na tieto skutočnosti nereagoval a jeho odvolanie zamietol. (Odvolanie písané sťažovateľom z 11. júna 2007 a odvolanie jeho obhajcu z 24. mája 2007).

V konaní okresného súdu sp. zn. 5 T 3/2006 sťažovateľovi nebolo umožnené oboznámiť sa so všetkými dôkazmi. Najmä mu nebolo umožnené oboznámiť sa s výpoveďami spoluobžalovaných. Napriek skutočnosti, že sám odvolaním, ako aj prostredníctvom odvolania jeho obhajcu avizoval odvolaciemu súdu takýto zásah do jeho práv, nedošlo zo strany konajúcich súdov k náprave.

Sťažovateľ opodstatnenosť sťažnosti na ústavnom súde odôvodnil tým, že čl. 46 ods. 1 ústavy garantuje právo na súdnu a inú právnu ochranu a čl. 6 ods. 1 dohovoru zakotvuje právo každého na spravodlivé súdne konanie.

Podľa sťažovateľa bolo jeho právo domáhať sa svojich práv pred nezávislým súdom porušené, pretože ten istý súd prostredníctvom toho istého sudcu konal spôsobom, ktorý odporuje tejto zásade, pretože 23. apríla 2007 rozhodoval v konaní sp. zn. 1 T 17/2007 a uviedol skutočnosti, ktoré mu nemohli byť známe, pretože to boli skutočnosti týkajúce sa iného konania – sp. zn. 5 T 3/2006.

Z týchto dôvodov podľa sťažovateľa nemožno hovoriť o nestrannosti okresného súdu, pretože okresný súd bol predpojatý vo vzťahu k nemu alebo k veci. Boli porušené jeho ústavné práva garantované aj dohovorom. Zásahy do jeho práv neboli „zhojené“ ani konaním a rozhodnutím druhostupňového súdu.

Podľa znenia čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Toto jeho ústavné právo na vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom bolo porušené konaniami a rozhodnutiami okresného súdu v konaní sp. zn. 5 T 3/2006 a krajského súdu v konaní sp. zn. 2 To 120/2007 tým, že nebol oboznámený s výpoveďami spoluobžalovaných. Nemohol sa k výpoveďiam spoluobžalovaných vyjadriť. Nevie, čo spoluobžalovaní k samotnej veci, ako aj vo vzťahu k nemu tvrdili. Týmto postupom súdov bolo porušené aj právo, ktoré je upravené v čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, pretože mu bolo zabránené obhajovať sa.

Podľa znenia čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Toto ústavné právo bolo okresným súdom porušené tým, že 23. apríla 2007 v konaní sp. zn. 1 T 17/2007 v písomnom rozhodnutí uviedol: „... *treba však vidieť aj tú skutočnosť, že tunajšiemu súdu bola podaná krajským prokurátorom ďalšia obžaloba ohľadne D. P. a ďalších obv. pre trestný čin hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2, písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. účinného do 31. 08. 2003, pričom za túto trestnú činnosť bol už aj uznaný vinným a odsúdený rozsudkom Okresného súdu Banská*

Bystrica zo dňa 27. 04. 2007 sp. zn. 5 T 3/2006, kedy mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do III. NVS. Tento rozsudok nie je doposiaľ právoplatný.“

Štyri dni pred rozhodnutím v merite veci sp. zn. 5 T 3/2006 v čase, keď nebolo ukončené dokazovanie vo veci samej, konajúci okresný súd vyslovil, že sťažovateľ je vinný a uvádza, aký mu bude uložený trest odňatia slobody. Odvolací súd sa touto skutočnosťou nezaoberal, nebral na ňu zreteľ v konaní ani pri rozhodnutí.

Podľa sťažovateľa bola hrubo porušená zásada prezumpcie neviny, ktorá je chránená čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám, alebo prostredníctvom obhajcu.

Toto ústavné právo sťažovateľa na obhajobu bolo porušené tým, že nebol oboznámený so všetkými dôkazmi realizovanými pred okresným súdom a následne sa ani nemohol k takýmto dôkazom vyjadriť. Skutočnosti uvádzané spoluobžalovanými sú mu do dnešného dňa neznáme a nemohol sa k nim vyjadriť. Jeho obhajca nemôže poznať jeho stanovisko k tvrdeniam spoluobžalovaných a obhajoba sa tým stáva vyslovene formálnou, pretože nie je spojená s jeho názorom na vykonané dokazovanie.

Sťažovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho právo na obhajobu chránené čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru. Zásah prvostupňového súdu v konaní a rozhodnutí nebol napriek odvolaniu z jeho strany ukončený. Druhostupňový súd pokračoval v zásahu do tohto práva v odvolacom konaní a následne aj v rozhodnutí.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že:

„1) Rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 5 T 3/2006 zo dňa 27. 4. 2007 v spojitosti s Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2 To 120/2007 zo dňa 21. 6. 2007 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa chránených

čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR v náväznosti na čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2) Ústavný súd SR zrušuje Rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 5 T 3/2006 zo dňa 27. 4. 2007 a Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2 To 120/2007 zo dňa 21. 6. 2007.

3) Ústavný súd SR vracia vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. “

Sťažovateľ si v návrhu na rozhodnutie o procesných otázkach uplatnil nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, ktoré bližšie nešpecifikoval.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 55/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05, IV. ÚS 288/05).

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. V súlade s princípom subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní, či je daná jeho právomoc, riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto

je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 198/07).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu.

Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z obsahu sťažnosti a jej petitu vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv rozhodnutím okresného súdu (rozsudkom sp. zn. 5 T 3/2006 z 27. apríla 2007) a rozhodnutím krajského súdu (uznesenie sp. zn. 2 To 120/2007).

Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 120/2007 z 21. júna 2007 tak, že odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol.

V súlade s uvedeným princípom subsidiarity nie je v právomoci ústavného súdu preskúmanie postupu a rozhodnutia okresného súdu, pretože jeho preskúmanie na základe sťažovateľom podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu a rozsudku krajského súdu v odvolacom konaní.

Sťažovateľ už na pojednávaní 27. apríla 2007 zahlásil odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 T 3/2006. Dôvody odvolania doručil okresnému súdu 25. mája 2007 a tie isté dôvody odvolania doručil krajskému súdu 28. mája 2007.

V odvolaní sa sťažovateľ sústredil na skutkové zistenia okresného súdu, ktoré nepovažoval za dostatočne preukázané, neuviedol v ňom však žiadne dôvody, ktoré by signalizovali porušenie jeho základných práv a ktoré neskôr použil v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu.

Sťažovateľ doručil „*dotatok – odvolanie*“ krajskému súdu 11. júna 2007, v ktorom namietol celý postup orgánov činných v trestnom konaní, ako aj postup prvostupňového súdu.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v uznesení z 21. júna 2007 sp. zn. 2 To 120/2007, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľa, dostatočne vysporiadal so všetkými vznesenými námietkami, pričom dospel k záveru, že postup súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, bol správny a v súlade s Trestným poriadkom. Krajský súd sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa na porušovania procesných noriem v predchádzajúcom konaní. Krajský súd pritom poukázal na skutočnosť, že obžalovaní ani obhajcovia nevyužili možnosť danú im podľa ustanovenia § 253 ods. 10 Trestného poriadku.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Sťažovateľ vidí porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c.) dohovoru v tom, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s výpoveďami spoluobžalovaných, a teda ani sa k nim vyjadriť. Tým podľa neho došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

K namietanému pochybeniu krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 120/2007 spočívajúcom v tom, že sa nevysporiadal so sťažovateľovou námietkou o zásahu do jeho základných práv tým, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s výpoveďami spoluobžalovaných, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ disponuje dostupným a účinným právnym prostriedkom nápravy - dovolaním. Sťažovateľ môže tento mimoriadny opravný prostriedok proti uzneseniu krajského súdu z 21. júna 2007 sp. zn. 2 To 120/2007 uplatniť na základe zákona (Trestného poriadku). Ochrana sťažovateľovými právami je v tomto prípade oprávnený poskytnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená, dovolanie.

Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku môže právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 dovolaním napadnúť obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 371 písm. c) Trestného poriadku je dôvodom dovolania porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Právomoc najvyššieho súdu preskúmať v danom prípade v rámci dovolacieho konania rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 To 120/2007 z 21. júna 2007 vylučuje právomoc ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 195/07).

Porušenie základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že v doplnení svojho odvolania proti rozsudku okresného súdu z 27. apríla 2007 sp. zn. 5 T 3/2006 namietal aj skutočnosť, že okresný súd v uznesení sp. zn. 1 T 17/2007 z 23. apríla 2007 použil informáciu o jeho odsúdení v jeho trestnej veci sp. zn. 5 T 3/2006, hoci odsudzujúci rozsudok vo veci sp. zn. 5 T 3/2006 okresný súd vyhlásil až 27. apríla 2007.

Sťažovateľ, ktorého návrhom je ústavný súd viazaný, však v sťažnosti podanej ústavnému súdu namietal porušenie prezumpcie neviny rozsudkom okresného súdu z 27. apríla 2007 sp. zn. 5 T 3/2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 120/2007.

Zo spisového materiálu okresného súdu (sp. zn. 5 T 3/2006) a krajského súdu (sp. zn. 2 To 120/2007) však nevyplýva žiadna možnosť porušenia prezumpcie neviny sťažovateľa.

Ak sťažovateľ namieta porušenie prezumpcie neviny tým, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 17/2007 v uznesení z 23. apríla 2007 bolo avizované jeho neskoršie odsúdenie v inej trestnej veci, toto mohol namietat' v podaní opravného prostriedku proti tomuto uzneseniu. Podľa zistenia ústavného súdu tak sťažovateľ aj urobil, keďže ale konanie vo veci sp. zn. 1 T 17/2007 sťažovateľ v tejto sťažnosti na ústavnom súde nenapáda, ústavný súd v ďalšom nepreskúmal, ako sa s jeho námietkou vysporiadal všeobecný súd.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008